

R O M Â N I A
TRIBUNALUL ARAD
Secția de contencios administrativ și fiscal
Dosar nr...../108/2011

SENTINȚA CIVILĂ NR.....
Ședința publică din 09 iulie 2013
Președinte: ...
Grefier :

S-a luat în examinare, în vederea pronunțării, acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul X în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Activitatea de Inspecție Fiscală - Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal nu se prezintă nimeni.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care, se constată că susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 02.07.2013, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

T r i b u n a l u l

Constată că prin acțiunea înregistrată la această instanță la data de 08.02.2013, în rejudecare, reclamantul X a cerut în contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Activitatea de Inspecție Fiscală - Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Arad, anularea ca nelegale a Raportului de inspecție fiscală nr. ../24.08.2011 și a Deciziei de impunere nr...../24.08.2011 emise de Activitatea de Inspecție Fiscală, Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Arad; anularea ca nelegale a Notei privind compensarea obligațiilor fiscale nr...../07.09.2011 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și a Deciziei de restituire a sumelor de la bugetul statului nr...../ad/09.07.2011 emisă de Biroul Evidența Plătitor Persoane Juridice - Compartiment Compensări - Restituiri din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Arad, Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad; anularea Deciziei nr...../24.10.2011 a Serviciului de Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Arad, prin care s-a respins contestația formulată împotriva notei de compensare și a deciziei de restituire; exonerarea de la plata sumei de lei reprezentând TVA suplimentar pentru sumele încasate din tranzacțiile imobiliare, calificate în mod nelegal de organele de control ca operațiuni cu terenuri construibile în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate și de la plata sumei de lei reprezentând majorări de întârziere; restituirea sumei de lei reprezentând TVA pe care l-a achitat în baza primului raport de inspecție și a

deciziei de impunere anulate ulterior de către Serviciul de Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Arad și compensată apoi cu suma stabilită prin cel de-al doilea raport de inspecție fiscală, constatarea că reclamantul nu este o persoană impozabilă în sensul titlului VI din Codul Fiscal privind taxa pe valoarea adăugată așa cum în mod greșit a reținut organul de control și dispunerea radierii din categoria persoanelor plătitoare de TVA și la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare reclamantul arată că în perioada 20.04.2010-28.04.2010 Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală - Serviciul de Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 a efectuat un control asupra activității desfășurate, în urma căruia s-a emis Decizia de Impunere nr...../28.04.2010 prin care a fost obligat la plata sumei totale de ... lei, din care lei cu titlu de TVA și lei majorări de întârziere.

Împotriva acestor acte de control, arată reclamantul, a formulat contestație, iar pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad prin Decizia nr...../16.05.2011 a desființat decizia de impunere, și a dispus plata sumei totale de lei și refacerea controlului în termen de 30 de zile.

Al doilea control s-a desfășurat în data de 24.08.2011 și s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr...../24.08.2011 și Decizia de impunere nr./24.08.2011 și s-a stabilit în sarcina reclamantului plata sumei de lei, reprezentând TVA suplimentar pentru sumele încasate din tranzacțiile imobiliare, calificate în mod ilegal ca operațiuni cu terenuri construibile în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate și lei majorări de întârziere.

Împotriva raportului de inspecție fiscală și deciziei de impunere, arată reclamantul, a formulat contestație, la care însă nu a primit nici un răspuns până în prezent, deși au trecut mai mult de 45 de zile, formulând astfel acțiunea în instanță.

Reclamantul consideră că raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere atacate sunt lovite de nulitate, întrucât au fost încălcate prevederile art.105 pct.3 din Codul de procedură fiscală coroborat cu pct.12.7 din O.M.F.P. nr.519/2005, în sensul că s-a efectuat de două ori inspecția pentru aceeași taxă și aceeași perioadă.

Iar pe de altă parte, în mod nelegal organul de control a încadrat terenurile care au făcut obiectul tranzacțiilor în categoria de terenuri construibile, în condițiile în care există acte normative care identifică foarte clar care este documentul care atestă încadrarea corectă a unui teren și momentul relevant pentru încadrarea acestuia.

De asemenea, în mod greșit organul de control a raportat încadrarea terenului în categoria terenurilor construite sau construibile la momentul construirii dreptului de suprafață și operațiunile de vânzare efectuate ca fiind operațiuni impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, în condițiile în care era necesar să desfășoare, de o manieră independentă activități economice, adică exploateze bunuri corporale și necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, astfel că tranzacțiile efectuate nu pot fi încadrate ca operațiuni impozabile pentru TVA.

Mai mult, arată reclamantul, în mod nelegal a fost înregistrat ca persoană plătitoare de TVA, în condițiile în care nu desfășoară activități economice în sensul prevederilor art.127 alin.1 din Codul fiscal, care nu se referă la vânzările de imobile ci la activități independente care nu includ vânzarea de imobile.

Până la momentul înregistrării ca persoană plătitoare de TVA, persoana fizică nu este subiect fiscal, astfel că nu se putea stabili valoarea TVA-ului care trebuia achitat până la soluționarea problemei reîncadrării operațiunilor efectuate.

Pentru tranzacțiile imobiliare din patrimoniul personal, impozitarea este cu reținere la sursă, ca atare organul fiscal nu putea cere verificarea sau reîncadrarea lor.

În ceea ce privește nota de compensare a obligațiilor fiscale, aceasta a fost emisă prematur, în termenul de plată prevăzut pentru achitarea obligațiilor izvorâte din raportul de inspecție fiscală și a deciziei de impunere, în condițiile în care termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare când data comunicării este cuprinsă în intervalul 01-15 din lună, respectiv până la data de 05.10.2011.

De asemenea, organul fiscal nu a avut în vedere faptul că ulterior emiterii deciziei de impunere, aferentă primului control reclamantul a achitat sume de ... lei TVA, sumă care trebuia să i se restituie, astfel că greșit s-a dispus compensarea, decizia de restituire trebuia să prevadă că suma aprobată pentru restituire a fost anulată în baza primei decizii de impunere.

Reclamantul la data de 04.06.2013, a depus completare la acțiune prin care a solicitat anularea Deciziei nr.../31.05.2012 prin care s-a respins contestația formulată împotriva raportului de inspecție fiscală și decizia de impunere.

Față de această situație, reclamantul consideră că actele atacate sunt netemeinice și nelegale.

Prin notele de ședință înregistrate la data de 11.06.2013, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune în ceea ce privește atacarea Deciziei nr.../31.05.2012 privind soluționarea contestației, întrucât doar în data de 04.06.2013 a fost atacată această decizie în condițiile în care a fost comunicată reclamantului în cursul lunii iulie 2012.

În ceea ce privește inadmisibilitatea atacării directe a actelor fiscale de bază, invocată prin notele de ședință, pârâta a arătat în ședința publică din 02.07.2013, că aceasta nu mai subzistă față de precizarea depusă de către reclamant.

Din actele și lucrările dosarului Tribunalul reține că în perioada 20.04.2010-28.04.2010 Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală - Serviciul de Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 a efectuat un control asupra activității desfășurate, în urma căruia s-a emis Decizia de Impunere nr..../28.04.2010 prin care a fost obligat la plata sumei totale de ... lei, din care lei cu titlu de TVA și lei majorări de întârziere.

Prin decizia civilă nr.... din 29.01.2013 Curtea de Apel Timișoara a casat hotărârea pronunțată și a dispus rejudecarea cauzei.

În rejudecare la termenul de judecată din data de 4.06.2013 reclamantul prin apărător și-a completat acțiunea solicitând anularea deciziei nr. ... din

31.05.2012 emisă de pârâta DGFP Arad în soluționarea contestației potrivit procedurii prevăzută de art.205 și urm din Codul de procedură fiscală, cadrul procesual fiind modificat raportat la momentul pronunțării deciziei de casare.

Pin întâmpinare pârâta DGFP Arad a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune raportat la art.11 din Legea nr.554/2004, Legea contenciosului administrativ.

Având în vedere precizarea de acțiune a reclamantului cât și dispozițiile art.218 alin.2 din Codul de procedură fiscală în sensul că deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației potrivit art. 212. la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii instanța este investită să se pronunțe cu privire la decizia emisă în soluționarea contestației de către DGFP Arad.

În conformitate cu art. 137 alin.1 din Codul de procedură civilă instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.

Potrivit dispozițiilor art. 11 *Termenul de introducere a acțiunii* din Legea nr.554/2004, Legea contenciosului administrativ, cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, a unui contract administrativ, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la între altele de la data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă;

Astfel că în această situație legea marchează momentul de la care începe să curgă termenul de 6 luni de sesizare a instanței iar în cazul de față de la data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă moment care echivalează cu comunicarea deciziei de soluționare a contestației, nefiind contestată împrejurarea că decizia a fost comunicată reclamantului în cursul lunii iunie 2012.

Tribunalul mai reține că reclamantul nu a invocat vreo cauză de întrerupere sau suspendare a termenului și nici motive temeinice care să justifice repunerea în termenul de un an iar susținerea că a atacat în termen legal decizia în dosarul nr.../108/2012 în care în prezent este suspendată judecata nu are nici o relevanță, instanța fiind investită a se pronunța asupra excepției prescripției invocate în prezenta cauză.

Legiuitorul a prevăzut expres în același text de lege că termenul de 6 luni este de prescripție, ceea ce înseamnă că neexercitarea acțiunii înăuntrul acestui termen este sancționată de legiuitor cu paralizarea acțiunii în justiție, având drept consecință dezinvestirea instanței de la cercetarea fondului acțiunii de față.

Potrivit art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, instanța judecătorească și organul arbitrai sunt obligate din oficiu să cerceteze dacă dreptul la acțiune sau la executare silită este prescris.

Legiuitorul a reglementat în termeni categorici efectele prescripției extinctive, arătând că dreptul la acțiune privind un obiect patrimonial se stinge

prin prescripție dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege, conform dispozițiilor art. 1 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958.

În alin. 3, legiuitorul a prevăzut că orice clauză care se abate de la reglementarea legală a prescripției este nulă, iar în alin. 2 a prevăzut că odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept principal se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile accesorii.

Constrângerea persoanelor care se consideră vătămate printr-un act administrativ tipic sau asimilat ca în cauza de față și beneficiare ale acestuia de a promova acțiunea în justiție în termenul de 6 luni de la emiterea actului sau de la împlinirea termenului în care autoritatea trebuia să răspundă sub sancțiunea stingerii dreptului prin prescripție a fost calificată de Curtea Constituțională ca legală și conformă cu dispozițiile art. 16, art. 21 alin. 1 și 2, art. 52 și art. 53 din Constituția României, fapt ce rezultă din considerentele Deciziei nr. 635/26.06.2007 ale Curții Constituționale prin care a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 7 și art. 11 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ.

În motivarea soluției de respingere, Curtea Constituțională a reținut că se impune respectarea termenelor legale pentru exercitarea drepturilor la acțiune sub sancțiunea prescripției, acestea reprezentând măsuri de protecție a stabilității și securității raporturilor juridice create și a efectelor actelor administrative.

Totodată a calificat aceste termene ca fiind rezonabile, în sensul că permit accesul efectiv la justiție al persoanelor interesate.

În acest sens s-a pronunțat în mod constant și CEDO statuând cu valoare de principiu că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunii în justiție și a unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termene de prescripție, de decădere și sancțiuni pentru nerespectarea acestora, nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și nu constituie o încălcare a dreptului de liber acces la justiție și la un proces echitabil.

Ca atare față de considerentele de fapt și de drept expuse Tribunalul constatând că acțiunea reclamantului a fost depusă peste termenul prevăzut de art. 11 alin.1 lit.a din Legea nr.554/2004, Legea contenciosului administrativ, termen de 6 luni de la data la care autoritatea publică emitentă a actului contestat a comunicat decizia de soluționare a contestației împotriva deciziei de impunere, respectiv iunie 2012 iar acțiunea reclamantului a fost precizată la data de 4.06.2013 se va admite excepția prescripției invocată de către pârâtă și se va respinge acțiunea ca prescrisă.

În ce privesc capetele de cerere contra AFP Arad în condițiile în care temeiul legal invocat în baza cărora acestea au fost emise depinde de analiza legalității deciziei emise în soluționarea contestației asupra căreia instanța s-a pronunțat prin soluționarea excepției în sensul admiterii excepției prescripției, atrăgând astfel dezinvestirea instanței de la cercetarea fondului acțiunii de față nici actele subsecvente nu mai pot fi analizate.

În cauză nu se poate reține litispendența raportat la dosarul nr..../108/2012 pe rolul aceleiași instanțe în care reclamantul a atacat decizia emisă în

soluționarea contestației, în condițiile în care în prezent în acest dosar este suspendată judecata iar condițiile prevăzute de art.163 din Codul de procedură civilă din 1865 nu sunt îndeplinite, cele două cauze nefiind în stare de judecată.

Văzând că nu se pune problema cheltuielilor de judecată,

Pentru aceste motive

În numele legii

Hotărăște

Admite excepția prescripției și respinge acțiunea formulată de reclamantul X contra pârâtelor DGFP Arad, AIF și AFP Arad ca prescrisă.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de 2.07.2013.